

βιβλιοθήκη
Μεγάλη
6/10/36

Ἡ τελευταία ἐκείνη φράσις τῆς Φραβασίλη διατυπώθηκε τόσο έντονα, ὥστε ἀκούσθηκε στό δωμάτιο πού εὐρίσκειτο ἡ νόννα μέ τὰ παιδιά. Καί πρὶν ὁ Βιζυηνός προλάβῃ νά ἀπαντήσῃ, ἔσπευσε νά δώσῃ τὴν ἀπάντησιν ἡ νόννα, καταφθάνουσα στό χῶλλ.

— Ἐγκλίμα κόρη μου, εἶνε ἐκεῖνο πού θέλεις νά κάμῃς ἐσὺ κι' ὄχι ἐκεῖνο πού λέω ἐγώ. Πού ζανακούσθηκε μάννα, νά διώχνῃ τὸ παιδί τῆς ἀπὸ δεκατριῶν χρονῶν σ' ἓνα ἀγνωστο τόπο μέ ἀγνωστους ἀνθρώπους;

Ἡ παρέμβασις, ἐπροκάλεσε νέα θυέλλα. Μπτέρα καί κόρη, μόνον πού δέν συνεπλάκησαν καί αὐτό, γιατί ἐπενέβαινε κάθε τόσο ὁ Βιζυηνός, ὅταν ἡ λογομαχία ἐφθανε σέ κρίσιμο σημεῖο. Ἀποτέλεσμα ὀπωσδήποτε τῆς νέας ἐκείνης ρήξεως, ἦταν νά καταλήξῃ ἡ Φραβασίλη, ἴσως καί ἀπὸ πείσμα πλέον, στήν ἀπόφασιν νά δεχθῇ τὴν πρότασιν τοῦ Μπλάνκο.

— Ἐπὶ τέλους τὸ παιδί εἶνε δικό μου καί ὄχι δικό σου, ἦταν ἡ τελευταία κατηγορηματικὴ δήλωσις τῆς Φραβασίλη στήν μπτέρα τῆς. Θά κάμω ὅ,τι θέλω ἐγώ.

Καί συνεπλήρωσεν ἀπευθυνομένη στὸν Βιζυηνό.

— Μπορεῖς φίλε μου νά ἐπισημώσῃς ἄμεσως τὸ πρῶτὸν σὺν κερὶ Νάζο, ὅτι δεχομαι τὴν πρότασιν σου;

Ἡ νόννα, δέν ἀπῆλθε σ' ἐκείνη τὴν δήλωσιν. Ἐσπευσε καί λέγουσα μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς καί ἀγνωστον τί συλλογιζομένη...

Ὅσον γιὰ τὸν Βιζυηνό, αἰσθάνεταν νά πνίγεται κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ἐνα χάος ἐνόμισε πῶς ἀνοίγε ἐμπρὸς στὰ πόδια του.

— Θά εἰδοποιήσῃ τὸν κύριον Νάζο, ἠμπόρεσε μόνον ν' ἀπαντήσῃ στήν Φραβασίλη, ἡ οποία ἄλλως τε, ἐσηκωνόταν καί κατυθύνετο γεμάτη ἀκόμη ἀπὸ τὴν ὀργή τῆς, στό δωμάτιό της.

Ὁ Βιζυηνός ἐκινήθηκε καί αὐτός νά φύγῃ. Δέν τὸν χωροῦσε πειὰ ἐκεῖνο τὸ σπῆτι...

— Φεύγεις καί σὺ κύριε Βιζυηνέ; Μιά φωνὴ γεμάτη παράπονον καί πόνο, ἐσταμάτησε τὰ βήματά του.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Μπεττίνας. Τρομαγμένη κυριολεκτικῶς ἡ μικρὴ φίλη του, ἀπὸ ὅ,τι εἶχε συμβῆ, τὸν εἶχε πλησιάσει δίχως νά τὴν ἀντιληφθῇ. Ἐγύρισε καί τὴν εἶδε.

Ἦταν κάτωχρη καί δάκρυα ἐκυλοῦσαν ἀπὸ τὰ ματάκια τῆς. Τὴν ἀρπαξε στὰ χέρια του τὴν σήκωσε ψηλά καί ἔφερε τὸ πρόσωπό της ἐμπρὸς στό πρόσωπό του. Τὸ κορμάκι της ἐτρεμε ἀπὸ τὸν φόβο.

— Ναι Μπέλλα μου!

Ἡ Μπεττίνα κάτι θέλησε νά εἰπῇ μὰ δέν τὸ κατῴρθωσε. Ἐγειρε τὸ κεφαλάκι της στὸν ὦμον του κι' ἄρχισε νά κλαίῃ. Τὸ στήθος της ἀναταραζόταν ἐπάνω στό στήθος του.

— Τί μποροῦσε νά εἰπῇ ὁ δύστυχος Βιζυηνός καί τί νά κάμῃ στήν μικροῦλα ἀγαπημένη του; Τίποτα. Ἐκαίθευε μόνον τὰ μαλλάκια της καί

ἦνωσε τὰ δάκρυά του μέ τὰ δάκρυά της.

— Ἐκλαίγε κι' αὐτός... — Δέν θέλω νά φύγω!

Ἡμπόρεσε ἐπὶ τέλους νά ἀρθρώσῃ δυὸ λέξεις μέσα σέ λυγμούς καί ἀναφυλλητὰ ἡ μικροῦλα.

— Δέν θέλω νά φύγω! — Θά σέ βοηθῶ! εἶπεν ὁ Βιζυηνός.

Νά τὴν βοηθήσῃ; Πῶς; Οὔτε ἐκεῖνος δέν ἤξερε τὴν στιγμή ἐκείνη. Ἔτσι τὸ εἶπε, γιὰ νά εἰπῇ κάτι καί γιὰ νά δώσῃ κάποια παρηγοριά στήν μικροῦλα, στήν Μπέλλα του.

— Δέν θέλω νά φύγω! Ἐπανελάθε ἡ Μπεττίνα. Καί προσέθεσε σέ λίγο:

— Μὴν πῆτε τίποτε τοῦ κυρίου Νάζου!

Νά πού πρώτη φορά τοῦ ζήτησε ἡ Μπεττίνα τοῦ κάτι κι' αὐτός δέν μποροῦσε νά τὸ κάμῃ! Πῶς νά μὴ μεταθιβάσῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς μπτέρας τῆς; Καί τί θά κέρδιζε μ' αὐτό;

Τὴν ἄφησε νά συλλογήσῃ ἑλαφρὰ ὡς τὸ πάτωμα καί τὴν κάθισε στήν καρέκλα πού λίγο πρὶν καθόταν ἡ μπτέρα τῆς.

— Μὴν κλαῖς, τῆς εἶπε. Θά κάμω ὅ,τι μπορῶ.

Ἡ Φραβασίλωσις τοῦ ποιητοῦ, ἀλλὰ καί ὁ φόβος ὅτι μποροῦσε ἀπὸ στιγμή σέ στιγμή νά ἐμφανισθῇ ἡ μπτέρα τῆς, ἔκαμαν τὴν Μπεττίνα νά συνέλθῃ.

— Σὰς πιστεύω, τοῦ εἶπε. Ἄλλως τε καί σεῖς μ' ἀγαπᾶτε ὅπως ἡ νόννα. Δέν θέλετε νά φύγω. Δέν εἶν' ἀλήθεια;

— Ναι Μπέλλα μου. Ἀλήθεια εἶ-

— Ἡ Μπεττίνα ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἔδεσε τὰ χεράκια της στό λαιμό του καί τὸν φίλησε στὰ δυὸ μάγουλα.

— Καί γὼ σὰς ἀγαπῶ, εἶπε τώρα. Ἐπῆδῃσε ἀπὸ τὴν καρέκλα κι' ἐζαναγύρισε στό δωμάτιό της.

Βαρεῖά καί κουρασμένα ἀκούσθηκαν ὕστερ' ἀπὸ λίγο τὰ βήματα τοῦ Βιζυηνοῦ πού κατέβαινε τὴν σκόλα τοῦ σπιτιοῦ...

Ποῦ θά πῆγαινε;

Οὔτε κι' αὐτός δέν ἤξερε. Ἦταν αἰχμάλωτος τῆς ἀγωνίας του. Ὑποσχέθηκε στήν Μπεττίνα τὴν βοήθειά του καί δέν ἐβλεπε πῶς μποροῦσε νά τὴν προσφέρῃ.

Κι' ὅμως δέν ἐπρεπε πραγματικὰ νά φύγῃ ἡ Μπεττίνα. Ἄν ἔφευγε...

Ἐπῆδῃσε βέβαιος πῶς θά τὴν ἔχανε γιὰ πάντα, πῶς ἴσως - ἴσως δέν θά τὴν ξανάβλεπε. Ὑστερ' ἀπὸ τέσσαρα χρόνια, ποῖός ζῆ, ποῖός πεθαίνει. Κι' ἂν ἐζοῦσε τί; Βέβαια δέν θά γύριζε ἡ Μπεττίνα, μιά μεγάλη καλλιτέχνις ἀπὸ τὴν Εὐρώπην γιὰ νά πῆσῃ στήν ἀγκαλιά του!...

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

Η ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ-Η ΕΠΙΛΟΓΗ
Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΥΤΗΣ

Ὁ συγγραφεὺς τῶν ἰατρικῶν βιβλίων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Πάσης Ἑλλάδος εἰς τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην ἐστὶν ὁ κ. Χαρίδημος...

ΕΣΣ.Μίλλ. 320Ν Αθ. 7-10-

Όσο έκανε αυτές τις σκέψεις ο Βιζυηνός, τόσο αιχμαλωτιζόταν από την άπελπισία. Έβλεπε καθαρά τώρα, ότι άγασσους, ότι ελάτρευε κάτι άδύνατο. Πραγματικά, τί κι' αν έματαιώνεν έστω τώρα το ταξείδι της; Λίγο άργότερα, θά έμφανιζόταν κάτι άλλο. Και σέ τρία, ίσως σέ δύο χρόνια κάτι χειρότερο: Ένας νέος πού θά κέρδιζε ίσως την καρδιά της Μπεττίνας του... 1936

Την καρδιά της Μπεττίνας του; Κι' όμως τού δείχνει τόσο άγάπη, τόσο άγάπη! Λίγο πριν άκόμη τού τό έλεγε, σφίγγοντας τό λαιμό του μέ τά χεράκια της...

Τό πρόσωπο τού ποιητή φωτίστηκε από χαρά για μία στιγμή μ' έκεινη την σκέψη, μά πάλι σκοτεινίασε. Τόση άγάπη! Άλλά τί άγάπη! Πώς μπορούσε να στηριχθῆ στην άγάπη ενός παιδιού πού μόνον μία πατρική στοργή μπορούσε να έχη για άντάλλαγμα; Ό, τώρα ήταν βέβαιος πώς ποτέ η Μπεττίνα δέν θα μπορούσε να τού χαρίση την άγάπη πού αυτός ήθελε, την άγάπη της γυναίκας.

Μιά σκέψη:
— Γιατί να μη δώσω στην Μπεττίνα να από τώρα, να καταλάβη τόσο αλλοιώτικη είνε η άγάπη μου; Γιατί να μη της ειπώ ότι δέν θέλω να αγαπά σάν πατέρα της, ότι δέν την αγαπά σάν παιδί; Γιατί να μη της ειπώ ότι δέν θα μπορέσω ποτέ να ζήσω δίχως αυτήν, ότι δέν θέλω να φύγη για να μη την χάσω, ότι θέλω να μείνη για να γίνη μία μέρα η γυναίκα μου;

Σχεδόν έντράπηκε για την σκέψη του. Σ' ένα παιδί τέτοια λόγια; Κι' αν τό παιδί τον κυττάξη με ορθάνοιχτα από την έκπληξι μάτια μη καταλαβαίνοντας τί άκούει; Κι' αν τό παιδί τού ειπῆ «δέν ντρέπεσαι ποιητή μου να λές αυτά τά λόγια»; Κι' αν τό παιδί άφηγηθῆ στην γιαγιά του, στην μητέρα του, όσα άκουσε;

— Ποτέ!
Τό «ποτέ» εκείνο πού προωριζόταν μόνον για άπάντησι στον έαυτό του, τό ειπε τόσο δυνατά, ώστε ζαφνιάστηκε και ό ίδιος νομίζοντας ότι τό άκουσε από άλλον δίπλα του.

Τότε μόνον έρριξε γύρω τά μάτια του και τότε μόνον κατάλαβε πώς είχε παραπλανηθῆ άσκοπα...

Ένας μικρός δυό βήματα παρέκει, στεκόταν και τον κύτταζε. Τά χείλη του είχαν διασταλῆ σ' ένα ειρωνικό μειδίαμα. Λές ήταν έτοιμος να βάλη τις φωνές. Βέβαια είκεν άκούσει τον Βιζυηνό να μονολογῆ.
— Τί με κυττάεις; Τόν ρώτησε.

Ό μικρός έβαλε τά γέλια και μ

ένα πρόσωπο θέλησε να τό βάλη στα πόδια. Ό Βιζυηνός έπρόλαβε και τον άρπαξε από τό σασκάκι. Ό μικρός έσκυψε τό κεφάλι του και τό προφύλαξε κάτω από τον άγκωνά του για ν' άποφύγη ζυλοκόπημα. Όμως ό ποιητής δέν τον έδειρε. Τού ειπε:

— Μέ πέρασες για τρελλό βέβαια αϊ; Λοιπόν όχι. Δέν είμ' άκόμα!

Και τον άφησε. Ό μικρός έφυγε τρέχοντας...

ΑΥΣΤΙ ΓΚΟΥΖ

**ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΡΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ**

ρές σκέψεις δέν έκανε, πόσα σχέδια, όλα άνεφάρμοστα, δέν περνούσαν από τό μυαλό του, σχετικά με τη σωτηρία της Ξάνθως και των

στερίαν....

ρόπο, με τον όποιον θαφευγαν από μέ...

"Ella Miller" Ad.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 10 Ὀκτωβρίου 1936

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ**ΜΠΕΤΤΙΝΑ
ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ**

Ἀληθινὴ ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

350Ν

Τὰ μάτια τοῦ Βιζυπνοῦ ἀστραφάν ἀπὸ χαρὰ. Ἡ ὄψις τοῦ ἄλλαξε. Ἐπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Νάζου καὶ κλαίγοντας ἀκόμη τοῦ ἔλεγε:

— Σ' εὐχαριστῶ. Σοῦ εἶμαι εὐγνώμων. Σοῦ χρωστῶ τὴν ζωὴ μου καὶ τὴν εὐτυχία μου...

Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ εἰποῦν περισσότερα. Ὁ Νάζος, δίκως νὰ ρωτήσῃ λεπτομέρειες, ἤξευρε τῶρα τὸν ἔρωτα τοῦ ποιητοῦ γιὰ τὴν Μπεττίνα. Καὶ τὸ ἴδιο μεσημέρι ἐξοποίησε τὴν Φραβασίλη ὅτι ὁ Μπλάνκο ἀπέσυρε τὴν πρότασί του. Ὁ Ἰσπανὸς καλλιτέχνης δὲν τὸ ἀπόγευμα ὁ Νάζος τοῦ ἔλεγε ὅτι ἡ μητέρα τῆς Μπεττίνας δὲν ἐδέχθηκε τὴν πρότασί του, βέβαια δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ διευθυντῆς τοῦ Ὁδείου ἔλεγε ἕνα ψέμμα, γιὰ χάρι τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ φίλου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'**Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ**

Κυλάει ὁ χρόνος ἀδιάφορος ἀνσκορπίζη γύρω του χαρὲς ἢ λύπες. Δυὸ χρόνια πέρασαν. Δυὸ χρόνια ποὺ μεγάλωσαν τὴν Μπεττίνα καὶ μεγάλωσαν πρὸς πολὺ τὸν ἔρωτα τοῦ ποιητῆ.

Τώρα δὲν ἦταν πιά παιδί ἡ Μπεττίνα Φραβασίλη. Ἐπλησίαζε τὰ δεκάεξή της χρόνια. Ὅμως εἶχε μιά τέτοια ἀνάπτυξι, ποὺ φαινόταν πιά ὠριμη γυναίκα, ὡμορφη, ὅσο καμμιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Ἀθήνα καὶ ἱακουμένη ἀπὸ τὴν θεὰ τέχνη της, πάλι ὅσο καμμιὰ.

Καὶ ὁ ποιητῆς; Μέσα στὰ δύο ἐκεῖνα χρόνια εἶχε γερᾶσει τοὺς ἀχρῆστους δέκα χρόνια. Σαράντα δύο χρόνων καὶ ὅμως τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀσπρίζουν. Ἐμενε ἀγρυπνὸς πάντα μέσα τοῦ ὁ πόθος τοῦ ἔρωτα, ἐνὸς ἔρωτα ποὺ οὔτε καὶ τώρα τὸν ἐμάντευε ἡ Μπεττίνα, παίρνοντας πάντα τὴν ἀγάπην του γιὰ πατρικὴ στοργὴ καὶ ἀποδίδοντας τὴν ἴδια στοργὴ γιὰ τὸν φίλον της, γιὰ τὸν δεῦτερον πατέρα της.

Ποῦ θὰ τραβοῦσε αὐτὸ τὸ ἐρωτικὸ μαρτύριο; Δὲν ρωτοῦσε πιά ὁ ποιητῆς. Ὅπου τὸ ἔφερνε ἡ τύχη!...

Καὶ ἡ τύχη; Ὁ! αὐτὴ ἐτοίμαζε τὸ δρᾶμα της.

Φλεβάρης τοῦ 1892. Μία φιλανθρωπικὴ ὀργάνωσις ζητεῖ ἀπὸ τὴν

Μπεττίνα νὰ δώσῃ συναυλία γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως. Ἡ Μπεττίνα προσφέρεται μ' ἐνθουσιασμό καὶ ἡ συναυλία ἀναγγέλλεται. Ἐκείνες τὶς ἡμέρας φθάνει στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸ Μιλάνο ὁ μουσουργὸς Σπύρος Σαμάρας. Τὸ ὄνομά του εἶνε τὸ γνωστότερον ἑλληνικὸ ὄνομα καὶ στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Εὐρώπην. Ἦνεν μόλις 29 χρόνων ὁ Σαμάρας, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἄλλ' ὅμως ἔχει ἐπιβληθῆ ὡς ἀσπασκὴ ἀξία σ' ὅλον τὸν κόσμον.

Ἐπιρροῦσε στὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν ἐπὶ τὸ 1882. Ἐπειτα ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι ὅπου ἐτελειοποίησε τὶς μελοδράμας του. Καὶ ἔφυγε γνωστότατος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιὰ τὴν μαθητῆς τοῦ Ὁδείου ἀκόμη, εἶχε δώσει δείγματα τῆς μουσικῆς του ἰσορροπία, με πολλὰς συνθέσεις του ποὺ ἐσημείωσαν μιά μεγάλη ἐπιτυχία καὶ με ἕνα—τὸ πρῶτον—τετράπρακτον μελοδράμα τὸ «Ὀλὰς» γραμμένον ἐπάνω σὲ λιμπρέτο τοῦ Φραβασίλη, τοῦ πατέρα τῆς Μπεττίνας. Τώρα ἐγύριζε στὴν Ἀθήνα ἐνδοξος πιά. Ἐξῆς χρόνια πρὶν, τὸ 1886 εἶχε παιχθῆ στὸ Μιλάνο τὸ μελοδράμα του «Φλόρα Μιράμπελις» ποὺ τὸν ἔφερε στὴν κορυφὴ τῶν μουσουργῶν τῆς Εὐρώπης καὶ ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ, ἄλλα του ἔργα ποὺ ἐμεγάλωσαν τὴν δόξα του. Καὶ ἦταν μόνον εἰκοσιεπτά χρονῶν...

Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ μὴν ἐπισημειωθῆ τὸ σπῆν τοῦ Φραβασίλη, τοῦ πρώτου συνεργάτου καὶ φίλου του; Καὶ πῶς νὰ μὴ ἐνθουσιασθῆ ὅταν εἶδε τὴν Μπεττίνα, τὸ κοριτσάκι τῶν πεντέμισθ χρόνων ποὺ εἶχε ἀφίσει φεύγοντας, με τὴν τωρινὴ της συναρπαστικὴ ὡμορφία καὶ τὴν ἀφθαστὴ τέχνη της;

Κάποια τρικυμία ἐνοιώθη μέσα του, ὅταν ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν ἐκείνην, ἀφῆσε τὸ σπῆν τοῦ Φραβασίλη. Μιά τρικυμία, ποὺ ἔφερνε ὡς τόσο πάντα στὴν ἐπιφάνεια τὴν Μπεττίνα, ὅπως τὴν εἶχε ἰδῆ μέσα στὸ μικρὸ σαλονάκι τοῦ σπιτοῦ της τὸ ἀνθοστολισμένον με κατακόκκινες παπαρούνες...

Δυὸ ἡμέρες ἔπειτα ἦταν ἡ συναυλία στὴν αἴθουσα τοῦ Ὁδείου καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτον ὁ Σαμάρας ἐτοιμάζει τὸ δῶρον του γιὰ τὴν καλλιτέχνη, γιὰ τὴν Μπεττίνα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ στέλνῃ τὴν τρικυμία της στὴν προσοχὴ του...

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

